

הלכות אפורי ביאה פרק ג

א. הבא על אשת קטן, אפלו היתה יבמה שבא עליה בן תשע שנים ויום אחד הרי זה פטור; וכן הבא על אשת חרש ושוטה, ואשת טמטום ואנדרגיגוס, והחרשת והשוטה אשת הפקח, ועל אשה שהיא מקדשת בספק או מגרשת בספק כלן פטורין. ואם היו מזדיין, מפין אותן מפת מרדות.

ב. הבא על הקטנה אשת הגדול אם קדשה אביה, הרי זה בחנק; והיא פטורה מכלום, ונאסרה על בעלה כמו שבארנו בהלכות סוטה. ואם היא בת מאון, מפין אותו מפת מרדות; והיא מתרת לבעלה, ואפלו היה כוהן.

ג. בת כוהן שזנתה כשהיא אשת איש בין שהיה בעלה כוהן בין שהיה ישראל, ואפלו היה בעלה ממזר או נתין או שאר מחיבי לאוין הרי זו בשרפה, שנאמר "ובת איש כהן, כי תחל לזנות . . . באש תשרף" (ויקרא כא, ט); ובעלה, בחנק. וכן בת ישראל אשת כוהן, בחנק כדין כל אשת איש.

ד. הבא על נערה מארסה, שניהן בסקלה. ואינן חיבין סקלה עד שתהיה נערה בתולה מארסה, והיא בבית אביה; היתה בוגרת, או שנכנסה לחפה אף על פי שלא נבעלה, אפלו מסרה האב לשלוחי הבעל וזנת בדרך הרי זו בחנק. והבא על קטנה מארסה בבית אביה הוא בסקלה, והיא פטורה. ונערה מארסה בת כוהן שזנת, בסקלה.

ה. באו עליה עשרה, והיא בתולה ברשות אביה, זה אחר זה הראשון בסקלה, וכלן בחנק. במה דברים אמורים, שבאו עליה כדרפה; אבל אם באו עליה שלא כדרפה עדין היא בתולה, וכלן בסקלה.

ו. נערה מארסה שהיתה משחררת או גיורת אף על פי שנשתחררה או נתגירה, והיא פחותה מבת שלוש שנים הרי זו בחנק ככל אשת איש.

ז. דין חדש יש במוציא שם רע, ומה הוא החדוש: שאם נמצא הדבר אמת, ובאו עדים שזנתה כשהיתה נערה מארסה, ואף על פי שזנתה אחר שיצאה מבית אביה, ואפלו זנתה אחר שנכנסה לחפה קדם בעילת הבעל סוקלין אותה על פתח בית אביה; אבל שאר נערות מארסות שלא היה להן דין הוצאת שם רע, שזנו מאחר שיצאו מבית האב הרי הן בחנק כמו שבארנו.

ח. הא למדת, שבאשת איש שלוש מיתות יש אשת איש שהיא בחנק, ויש אשת איש שהיא בשרפה, ויש אשת איש שהיא בסקלה.

ט. והיכן סוקלין את נערה מארסה שזנתה: אם זנתה בבית אביה אף על פי שלא העידו עליה העדים אלא אחר שבאה לבית חמיה, הרי זו נסקלת על פתח בית אביה; זנת בבית חמיה קדם שימסר אותה האב אף על פי שהעידו עליה אחר שחזרה לבית אביה, הרי זו נסקלת על פתח שער העיר ההיא. באו העדים אחר שבגרה, או אחר שבעלה בעלה אף על פי שהעידו שזנתה בבית אביה כשהיתה נערה, הרי זו נסקלת בבית הסקלה. היתה הורתה שלא בקדשה, ולידתה בקדשה נסקלת על פתח שער העיר.

י. כל מי שמצוֹתָה לִסְקֹל אוֹתָה עַל פֶּתַח שַׁעַר הָעִיר אִם הִיְתָה עִיר שְׂרָבָה גּוֹיִים, סוֹקְלִין אוֹתָה עַל פֶּתַח בֵּית דִּין. וְכָל מִי שִׁמְצוֹתָה לִסְקֹל אוֹתָה עַל פֶּתַח בֵּית אָבִיָּה אִם לֹא הָיָה לָהּ אָב, אוֹ שֶׁהָיָה לָהּ אָב וְלֹא הָיָה לוֹ בֵּית הָרִי זֶה נִסְקָלַת בְּבֵית הַסֵּקְלָה, וְלֹא נֶאֱמַר "פֶּתַח בֵּית-אָב" (ראה דברים כב, כא) אֲלֵא לְמַצּוֹה.

יא. הֵבֵא עַל עֲרוּה מִן הָעֲרִיּוֹת בִּיאוֹת הָרֵבָה חֵיב כָּרַת אוֹ מִיתַת בֵּית דִּין, עַל כָּל בִּיאַה וּבִיאַה: אֵף עַל פִּי שְׁאִין בֵּית דִּין יְכוּלִין לְהַמִּית אֲלֵא מִיתָה אַחַת, הָרִי הַבִּיאוֹת נִחְשָׁבוֹת לוֹ בַּעֲבֻרוֹת הָרֵבָה. וְכֵן אִם בָּא בִיאַה אַחַת שֶׁחִיבִין עָלֶיהָ מִשְׁמוֹת הָרֵבָה אִם הָיָה שׁוֹגֵג, מִבִּיא קֶרֶבֶן עַל כָּל שֵׁם וְשֵׁם, אֵף עַל פִּי שֶׁהִיא בִיאַה אַחַת, כִּמּוֹ שִׁיתְבָּאָר בְּהִלְכוֹת שְׁגָגוֹת; וְאִם הָיָה מְזִיד, הָרִי זֶה נִחְשָׁבֶת לוֹ בַּעֲבֻרוֹת הָרֵבָה. וְכֵן יֵשׁ בָּא בִיאַה אַחַת, וְלוֹקָה עָלֶיהָ מַלְקוֹת הָרֵבָה כִּמּוֹ שִׁיתְבָּאָר.

יב. שְׁפָחָה חֲרוּפָה הָאֻמּוּרָה בַּתּוֹרָה הִיא שְׁחָצִיָּה שְׁפָחָה וְחָצִיָּה בַּת חוּרִין, וּמִקְדָּשֶׁת לְעֶבֶד עֲבָרִי: שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא יוֹמְתוּ, כִּי-לֹא חֲפָשָׁה" (ויקרא יט, כ) הֵא אִם נִשְׁתַּחֲרָרָה כָּלָה, חִיבִין עָלֶיהָ מִיתַת בֵּית דִּין, שֶׁהָרִי תַעֲשֶׂה אֶשֶׁת אִישׁ גְּמוּרָה, כִּמּוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ בְּהִלְכוֹת אִישׁוֹת.

יג. בִּיאַת שְׁפָחָה זֶה, מִשְׁנָה מִכָּל בִּיאוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה שֶׁהָרִי הִיא לוֹקָה, שֶׁנֶּאֱמַר "בִּקְרַת תִּהְיֶה" (ויקרא יט, כ); וְהוּא חֵיב קֶרֶבֶן אֲשֶׁם, שֶׁנֶּאֱמַר "וְהִבִּיא אֶת-אֲשָׁמוֹ" (ויקרא יט, כא). וְאַחַד שׁוֹגֵג וְאַחַד מְזִיד בְּשְׁפָחָה חֲרוּפָה, מִבִּיא אֲשֶׁם; וְהֵבֵא עָלֶיהָ בִּיאוֹת הָרֵבָה, בֵּין בְּזִדּוֹן בֵּין בְּשִׁגְגָה מִבִּיא אֲשֶׁם אַחַד. אֲבָל הִיא חֵיבֶת מַלְקוֹת עַל כָּל בִּיאַה וּבִיאַה, אִם הִיְתָה מְזִידָה, כִּשְׂאָר חֵיבֵי לְאוּיִן.

יד. הַמַּעֲרָה בְּשְׁפָחָה חֲרוּפָה, וְלֹא גָמַר בִּיאַתוֹ פָּטוּר: עַד שִׁיגְמַר בִּיאַתוֹ. וְאִינוּ חֵיב אֲלֵא עַל הַגְּדוּלָּה, הַבְּעוּלָה, הַמְזִידָה, וּבִרְצוּנָה; אֲבָל אִם הִיְתָה קִטְנָה, אוֹ שֶׁלֹּא הִיְתָה בְּעוּלָה, אוֹ שֶׁהִיְתָה שׁוֹגֵגָת, אוֹ אֲנוּסָה, אוֹ יִשְׁנָה פָּטוּר. וְכֵן אִם בָּא עָלֶיהָ שֶׁלֹּא כְּדֶרֶכָה, פָּטוּר שֶׁבְּשְׁפָחָה חֲרוּפָה, לֹא הִשּׁוּהָ בִיאַה כְּדֶרֶכָה לְבִיאַה שֶׁלֹּא כְּדֶרֶכָה: שֶׁנֶּאֱמַר "שֹׁכֶבֶת-זָרַע" (ויקרא יט, כ). אֲבָל בְּשִׂאָר בִּיאוֹת, לֹא חֵלֵק בֵּין בִּיאַה לְבִיאַה: שֶׁנֶּאֱמַר "מִשְׁכָּבִי אִשָּׁה" (ויקרא יח, כב; ויקרא כ, יג), מִגִּיד הַכְּתוּב שֶׁשְׁנֵי מִשְׁכָּבוֹת לְאִשָּׁה.

טו. כָּל מְקוֹם שֶׁאֲמָרְנוּ בְּשְׁפָחָה חֲרוּפָה שֶׁהוּא פָּטוּר הוּא פָּטוּר מִן הַקֶּרֶבֶן, וְהִיא פָּטוּרָה מִן הַמַּלְקוֹת; אֲבָל מִכֵּין אוֹתָן מִכַּת מַרְדּוֹת מִדְּבָרֵיהֶם, אִם הָיוּ שְׁנִיָּהֶן מְזִידִין וְגְדוּלִים.

טז. בֶּן תִּשְׁעַ שָׁנִים וַיּוֹם אַחַד שֶׁבָּא עַל שְׁפָחָה חֲרוּפָה הִיא לוֹקָה, וְהוּא מִבִּיא קֶרֶבֶן: וְהוּא שֶׁתִּהְיֶה גְדוּלָּה וּבְעוּלָה וּבִרְצוּנָה, כִּמּוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ שְׁאִין הָאִישׁ חֵיב קֶרֶבֶן עַד שֶׁתִּתְחַיֵּב הִיא מַלְקוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר "בִּקְרַת תִּהְיֶה . . . וְהִבִּיא אֶת-אֲשָׁמוֹ" (ויקרא יט, כ-כא).